

Arrest

nr. 163 219 van 29 februari 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 8 juni 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 mei 2015 tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. HAEGEMAN, die tevens *loco* advocaat K. DASSEN verschijnt voor de tweede verzoekende partij en van attaché B. DEVOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 februari 2010 dienden verzoekers een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Uit een Eurodacverslag van 10 februari 2010 bleek dat verzoekers op 18 juli 2009 reeds asiel hadden aangevraagd in Polen. Op 1 maart 2010 stemden de Poolse autoriteiten in met de vraag tot terugname van verzoekers.

Op 10 maart 2010 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*).

Op 19 maart 2010 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 30 juli 2010 verklaarde de gemachtigde deze aanvraag van 19 maart 2010 op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk. Verzoekers werden in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Na het verstrijken van de termijn bepaald voor terugname door Polen, richtten verzoekers zich op 16 september 2010 opnieuw tot de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 27 september 2012 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers.

Tegen deze beslissing stelden verzoekers beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad), die bij arrest nr. 94 669 van 9 januari 2013 eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers weigerde.

Op 7 oktober 2013 bracht de arts-adviseur een medisch advies uit aangaande eerste verzoekers medische problematiek, in het kader van verzoekers' aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 14 oktober 2013 nam de gemachtigde de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. Tegen deze beslissing diende eerste verzoeker een beroep in bij de Raad.

Op 17 februari 2015 dienden verzoekers een nieuw verzoek tot internationale bescherming in.

Op 5 mei 2015 weigerde het CGVS verzoekers opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissingen dienden verzoekers beroep in bij de Raad.

Op 13 mei 2015 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13^{quinq}) aan verzoekers. Dit zijn thans de bestreden beslissingen, waarvan de motivering luidt als volgt:

Eerste bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten (1),

naam : S., Z. (...)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 05/05/2015 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

Tweede bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten(1),

naam : U., S. (...)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 05/05/2015 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

Op 29 februari 2016 vernietigde de Raad bij arrest nr. 163 218 de beslissing van de gemachtigde van 14 oktober 2013 waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt op dat verzoekers geen belang hebben bij de nietigverklaring van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten. Hij meent eveneens dat verzoekers geen schending aannemelijk maken van een hogere rechtsnorm.

Infra echter zal de Raad vaststellen dat als gevolg van het voormelde arrest nr. 163 218 van 29 februari 2016 de thans bestreden bevelen moeten geacht worden uit het rechtsverkeer te zijn verdwenen omdat verzoekers opnieuw een hangende aanvraag hebben op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die ontvankelijk is verklaard. Bijgevolg kan de Raad niet volgen waar verzoekers stellen dat bij een eventuele vernietiging van de bestreden bevelen, de gemachtigde niets anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van de bevelen. Aangezien verzoekers zijn teruggevallen op een ontvankelijke aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zal de gemachtigde pas na het gegrondheidsonderzoek en door rekening te houden met de gezondheidstoestand van verzoekers conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet eventueel terug kunnen overgaan tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat waar verweerder verder nog meent dat verzoekers geen belang hebben bij onderhavig

beroep omdat hun beroep tegen de beslissingen van 5 mei 2015 waarbij het CGVS hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd nog hangende is en omdat dit beroep schorsende werking heeft, dat dit betoog thans feitelijke grondslag mist, nu de Raad dit beroep op 18 september 2015 heeft verworpen bij arrest nr. 152 853.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

Uit de voorgaande feiten blijkt dat de Raad bij arrest nr. 163 218 van 29 februari 2016 de beslissing van 14 oktober 2013 waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, heeft vernietigd.

De Raad gaat er derhalve van uit dat verzoekers terugvallen op een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf die ingediend werd op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Dit wordt door verweerder ook niet betwist. Verzoekers hebben derhalve opnieuw een verblijfsgrond in afwachting van een beslissing ten gronde over hun aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen. Zij hebben op grond van artikel 7, tweede lid van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet met name recht op een attest van immatriculatie en kunnen derhalve niet meer het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van de hoofdvaststelling dat zij zich op illegale wijze in het Rijk bevinden op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2015, nr. 11.182 en RvV AV 23 oktober 2013, nr. 112 609).

Ter zitting van 3 december 2015 naar zijn standpunt hieromtrent gevraagd betwist verweerder niet dat verzoekers indien de Raad de ongegrondheidsbeslissing van 14 oktober 2013 zou vernietigen, zij zullen terugvallen op een ontvankelijk verklaarde aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen. Hij meent evenwel niet dat het gepast is aan het attest van immatriculatie een dergelijke draagwijdte te geven, nu voor verweerder dit attest van immatriculatie geen impliciete intrekking van de bijlage 13quinquies met zich meebrengt. Verzoekers repliceren hierop ter zitting dat door het bekomen van het attest van immatriculatie ten gevolge van de vernietiging van de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter ongegrond werd verklaard, het bevel om het grondgebied te verlaten wel degelijk uit het rechtsverkeer verdwijnt.

Waar verweerder ter zitting stelt dat de afgifte van een attest van immatriculatie geen impliciete intrekking van de bevelen van 13 mei 2015 met zich meebrengt, wijst de Raad op het arrest nr. 233.201 van de Raad van State van 10 december 2015 waarin het volgende wordt gesteld. Artikel 1, § 1, eerste lid van de wet van 19 juli 1991 met betrekking tot de bevolkingsregisters, de identiteitskaarten, de vreemdelingenkaarten en de verblijfsdocumenten voorziet dat: *“1° bevolkingsregisters waarin ingeschreven worden op de plaats waar zij hun hoofdverblijfplaats gevestigd hebben, ongeacht of zij er aanwezig dan wel tijdelijk afwezig zijn, de Belgen en de vreemdelingen die toegelaten of gemachtigd zijn om voor een langere termijn dan drie maanden in het Rijk te verblijven, die gemachtigd zijn zich er te vestigen, of die om een andere reden ingeschreven worden overeenkomstig de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met uitzondering van de vreemdelingen die zijn ingeschreven in het in 2° bedoelde register”*. Onder de vreemdelingen *“die om een andere reden [dan de toelating of machtiging voor een langere termijn dan drie maanden] ingeschreven worden overeenkomstig de bepalingen van de wet van 15 december 1980”*, bedoelt men onder meer de vreemdelingen wiens aanvraag om machtiging tot verblijf, gesteund op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ontvankelijk werd verklaard. Artikel 7, lid 2 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet voorziet inderdaad dat: *“Behoudens de gevallen voorzien in artikel 9ter, § 3 van de wet, geeft de gemachtigde van de minister de instructie aan de gemeente om de betrokkene in te schrijven in het vreemdelingenregister, en hem in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie model A.[...].”* Bijkomend stelt artikel 6, § 1, lid 1 van de voormelde wet van 19 juli 1991: *“De gemeente geeft aan de Belgen een identiteitskaart, aan de vreemdelingen die toegelaten of gemachtigd zijn om voor een langere termijn dan drie maanden in het Rijk te verblijven of die gemachtigd zijn zich er te vestigen een vreemdelingenkaart, en aan de vreemdelingen die om een andere reden ingeschreven worden in de bevolkingsregisters overeenkomstig de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een verblijfsdocument. De identiteitskaart, de vreemdelingenkaart en het verblijfsdocument gelden als bewijs*

van inschrijving in de bevolkingsregisters”, bijgevolg ontvangen de betrokkenen wiens aanvraag om verblijfsmachtiging, gestoeld op artikel 9ter, ontvankelijk werd verklaard, een “verblijfsdocument”.

De Raad van State vervolgt in het voormelde arrest nr. 233.201 dat de afgifte van dit verblijfsdocument impliceert dat de betrokkenen een verblijfsgrond hebben nadat hun aanvraag om verblijfsmachtiging, gesteund op artikel 9ter, ontvankelijk verklaard werd in afwachting van een beslissing over de gegrondheid van de aanvraag. De Raad van State concludeert dat het bestreden arrest op wettige wijze kon oordelen dat het attest van immatriculatie gegeven aan de betrokkenen, de toekenning van een tijdelijke verblijfsgrond impliceert dat niet tegelijk kan bestaan met het eerder bevel om het grondgebied te verlaten, waarop in die zaak eveneens het inreisverbod was gesteund. De Raad sluit zich aan bij de zienswijze van de Raad van State.

De Raad van State stelt bovendien dat de vraag of de duidelijkheid in het rechtsverkeer al dan niet gebaat zou zijn met een vernietiging van de bestreden beslissing, door de Raad moet beantwoord worden, doch dat die beoordeling tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de feitenrechter behoort (RvS 28 mei 2014, nr. 10.529 (niet-toelaatbaar) en RvS 2 juli 2014 nr. 10.626 (niet-toelaatbaar).

De Raad is thans de mening toegedaan dat teneinde de rechtszekerheid te garanderen, het aangewezen is de bevelen te vernietigen, teneinde een nieuw onderzoek van de situatie van verzoekers door de gemachtigde mogelijk te maken, onder meer in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Om alle voormelde redenen dient geen uitspraak meer gedaan te worden over de door de verzoekers aangehaalde middelen en het verweer erop ontwikkeld in de nota met opmerkingen.

5. Korte debatten

De bestreden beslissingen moeten om de voormelde reden worden vernietigd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 mei 2015 tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) van 13 mei 2015 worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES